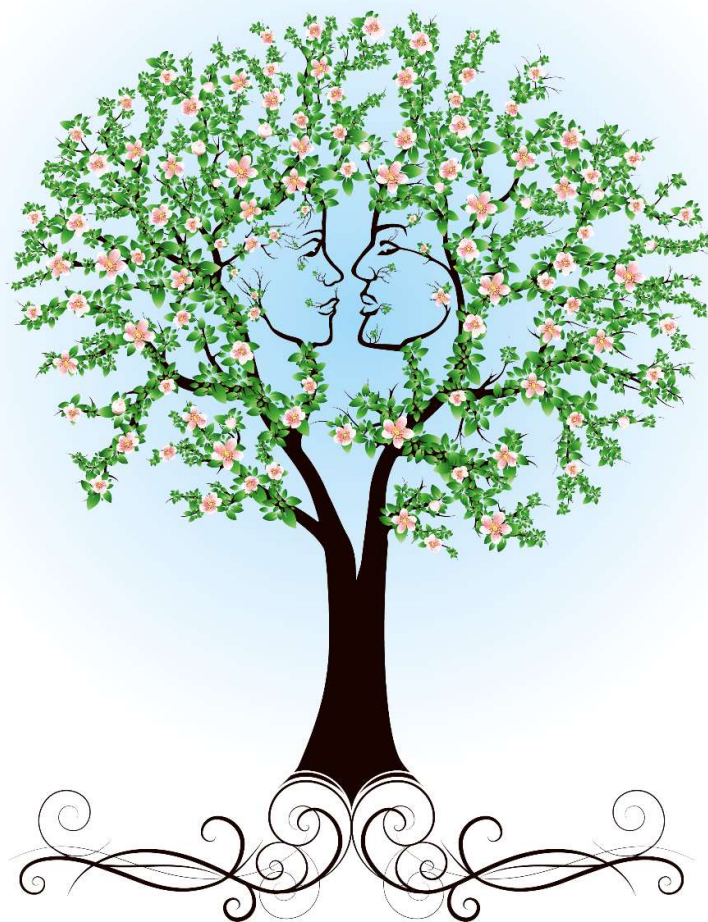

Hanácký divadelní máj 2026

Němčice nad Hanou

Závěrečné kukátko

40. ročník

Závěrečné slovo starosty

Vážení aktéři a příznivci ochotnického divadla, vážený lektorský sbore a Klube dětského diváka,

v letošním roce jsme opět společně prožili opravdový divadelní svátek v Němčicích nad Hanou na jubilejním 40. ročníku Hanáckého divadelního máje. Ten nabídl celkem 16 divadelních představení, z toho 8 pro děti, což je úctyhodný počet. U těch soutěžních neměl lektorský sbor a Klub dětského diváka zajisté lehký úkol vybrat ta nejlepší. Kusy, které jsem měl možnost zhlédnout, mě velice zaujaly a herecké výkony byly opravdu výborné. U jednoho byla i velice zajímavá práce s kulisami. Děkuji tímto všem divadelním souborům, které se letošního ročníku zúčastnily a přeji jim, ať je jejich práce, která je zároveň koníčkem, nadále baví a daří se jim oslovovat diváky a sklízet zasloužený potlesk. Velký dík patří také členům lektorského sboru a Klubu dětského diváka, kteří bedlivě sledovali všechna představení, hodnotili je a předávali všem divadelním aktérům cenné zkušenosti a rady.

Milí diváci,

poděkování patří také vám, kteří jste navštěvovali představení opravdu ve velkém počtu a ohodnotili jste výkony herců potleskem či v hlasování. Pevně věřím, že nám zachováte přízeň a opět se všichni uvidíme za rok v Němčicích nad Hanou na dalším ročníku této krásné kulturní akce s dlouholetou tradicí.

Jsem přesvědčen, že se letošní ročník vydařil velice dobře, a aby tomu tak bylo a všichni jsme si jej mohli užít, bylo nutné vše perfektně zorganizovat. Proto obrovský dík patří celému realizačnímu týmu – přípravnému výboru pod vedením paní Heleny Spisarové, ředitelce festivalu Jitce Borovičkové, zvukovým a osvětlovacím technikům, členům našeho Divadelního spolku Na štaci a dalším dobrovolníkům z řad občanů a pracovníků městského úřadu. Bez vás všech by se tato krásná akce nemohla uskutečnit.

Velké poděkování patří také všem, kteří podpořili konání Hanáckého divadelního máje finančními nebo věcnými dary. Bez vás by se letošní ročník nemohl uskutečnit. Hlavními podporovateli tradičně byly město Němčice nad Hanou, Ministerstvo kultury ČR, Olomoucký kraj a mediálním partnerem bylo Rádio Haná. Záštitu nad 40. ročníkem Hanáckého divadelního máje převzali hejtman Olomouckého kraje Ladislav Okleštěk a náměstkyně hejtmána pro sport, kulturu a památkovou péči Monika Hryzbilová, která nás zároveň poctila svou návštěvou. Ještě jednou všem děkuji a věřím, že nám zachováte nadále svou přízeň.

Letošní ročník jsme všichni společně prožili v příjemném prostředí a příjemné atmosféře. Přestože bylo krásné počasí, které vybízelo k práci na zahrádkách a výletům s rodinou či přáteli, je návštěvnost představení silným signálem pro pokračování Hanáckého divadelního máje v Němčicích nad Hanou. Přeji tedy nám všem, abychom se ve zdraví a spokojenosti opět sešli v sále Kina OKO v Němčicích nad Hanou na 41. ročníku Hanáckého divadelního máje a znovu zde prožili krásné okamžiky.

Těším se na vás!

Martin Ernst, starosta

Hosté naši přehlídky

V neděli 26. 4. 2026
zavítala na naši
přehlídku ředitelka
Krakonošova
divadelního podzimu ve
Vysokém nad Jizerou
Svatava Hejralová.

V témže dni, 26. 4.
2026, k našim divákům
promluvila
předsedkyně Svazu
českých divadelních
ochotníků (SČDO)
Vlad'ka Kod'ousková.

Na naši přehlídku
taktéž zavítala v úterý
28. 4. 2026
náměstkyně hejtmana
Monika Hryzbilová.
Ta zhlédla divadelní
představení Pivínského
divadla Saxana aneb
Dívka na koštěti.

Hodnocení soutěžních divadelních představení lektorským sborem

sobota 25. 4. 2026

19:30 hod.

DS ZMATKAŘI, z. s.

Dobronín

Slečna Flintová

Autor: Donald Churchill, Peter Yaldham

Přeložil: Jaromír Janeček

Režie: Petr Soumar j. h.

Jubilejní čtyřicátý ročník Hanáckého divadelního máje 2026, ve své soutěžní části, zahájil spolek Zmatkaři z Dobronína s inscenací známé situační komedie Donalda Churchilla a Petera Yaldhama *Slečna Flintová*. V Česku je tato komedie velmi oblíbená jak u ochotnických souborů, tak i u profesionálních zájezdových skupin. Je to taková oddechovka, kde se lidé smějí tomu, jak se někdo jiný „potí“ pod tlakem úřednického systému, v tomto případě se jedná o daňovou kontrolu. Hlavním hrdinou je botanik posedlý svou vědou Tom Lambert, který si na radu své účetní (je to jeho manželka, se kterou ovšem už nežije) do svého daňového přiznání započítává náklady na fiktivní postavu slečnu Flintovou. Problém nastane ve chvíli, kdy finanční úřad začne tuhle neexistující dámu prověřovat a ona musí nějak ožít. Nakonec se ovšem ukáže, že všechno je úplně jinak.

Dobronínští odehráli své soutěžní představení dobře. Je to poctivě a s poučeností odvedená práce. Herci hrají své postavy ve velmi pěkné scéně temperamentně, což odpovídá žánru komedie, po smyslu jednají v situacích. A to všichni, i ti, co s herectvím teprve začínají (např. Lucy – Martina Kalná Dubnová). Samozřejmě nejvíce se daří (Pan Dodds – Jiří Křesťan, Albert -František Kunst), díky zkušenostem a především schopnosti v situacích průběžně sdělovat, o co mi jde a k čemu směřuji. Říká se tomu průběžné jednání. A také, aby hlavní postava více pracovala s dynamikou ve své roli. Ale to už je nutná spolupráce herců s režii. A tady vidím rezervy inscenace. Neboť se domnívám, že režie úplně neodhalila, o co konkrétně každé postavě jde, jaký má smysl v příběhu. Neboť *Slečna Flintová* je sice oddechová komedie, ale nejen. Takže já toužím, aby smysl toho, kdy naivní jedinec doplatí na rejdy podvodníků, víc odhalil byrokratický společenský systém, který to umožňuje. Nebo, aby komedie vyzněla jako humorné varování.

Jaroslav Kodeš

neděle 26. 4. 2026 10:00 hod.

Divadlo BLIC, z. s.
Ostrožská Nová Ves
Co vyprávěl čas

Autor: Majka Koukolská a Andrea Helmichová
Režie: Andrea Helmichová

Divadelní soubor Blic není němčickému publiku neznámý. Vzpomeňme třeba na pohádku Kocourek Modroočko nebo na loňskou komedii Na správné adrese, která se dostala i na Krakonošův divadelní podzim. Letos nám přivezli autorskou pohádku Co vyprávěl čas, kterou si pro sebe napsali Majka Koukolská a Andrea Helmichová. Druhá zmíněná se ujala i samotné režie.

Inscenace pohádky staví na principu rámcového vyprávění, které propojuje tři samostatné příběhy. Mezi jednotlivými příběhy nás provází postava – Čas. Samotný text je převážně vyprávěcího charakteru. Režii i hercům nenabízí příliš mnoho jednání a akce. Tu si tím pádem musejí vymyslet a udělat sami. Nejlépe se jim to daří v prvním příběhu.

Markantním prvkem inscenace je výrazné líčení, které hercům zůstává po celou dobu představení. Odkazuje k úvodní situaci živého orloje, v němž postavy působí jako loutky, jež se postupně „oživují“ v jednotlivých příbězích. Tento princip se znovu uzavírá v závěru, kdy se při děkovačce herci vracejí zpět do stylizace loutek.

Nejvýraznějším prvkem inscenace je její hudební složka. Většina scén je kreativně rytmičovaná různými nástroji, dřívky atd. Skvěle to pomáhá dotvářet atmosféru jednotlivých scén. Autorské písně jsou pěkné a funkční. Posouvají děj a pomáhají celkovému temporytmu inscenace. Samotné tempo je však spíše vlašné. Hercům by slušelo, kdyby lépe a rychleji navazovali jeden na druhého v jejich promluvách i jednání. Tím by hra získala lepší spád. Zejména je to vidět ve druhém a třetím příběhu. Dobře zvolená je i scénografie. Geometrické tvary různých barev nabízí prostor pro hravost a jednání na jevišti nejen během přestaveb, ale v rámci celé hry. I přesto není plně využito, co se nabízí. Jednoznačně však jde o další oživení.

Výrazným režijním principem je trvalá přítomnost herců na jevišti – scénu opouštějí jen výjimečně, kvůli převleku. To by přitom klidně mohlo probíhat přímo na scéně jako součást hry. Problematické však je, když herci v momentech, kdy nemají akci, pouze sedí na svém místě a nijak nereagují na probíhající dění, čímž se oslabuje iluze živého scénického prostoru. Herci jsou tzv. vypnutí.

Herecky je výrazná Kateřina Knapová v roli víly Julinky. Její herectví je Františky Zajíčkové. Obě herečky předvádí přesvědčivý výkon, mají energii a snaží se na jevišti partnerit s kolegy. Podobná důslednost by jistě přinesla do popředí i ostatní herce. Na co by se soubor měl zaměřit, je správná mluva. Na jevišti slyšíme moravismy, ale naopak nám chybí koncovky u slov a vět. Herci nedávají důraz na předložky, a naopak akcentují písmeno „j“ ve slovech „jsou, jsem, jsi“ atd.

I přes zmíněné rezervy je inscenace sympatickým a poctivým pokusem o autorskou pohádku, která stojí na výrazné hudební složce, hravé scénografii a několika herecky přesvědčivých výkonech. Soubor prokazuje chuť hledat vlastní výrazové prostředky a pracovat s divadelní stylizací. Pokud se mu podaří lépe uchopit tempo, souhru na jevišti a celkovou živost situací, může vzniknout ještě kompaktnější a divácky silnější tvar, zejména když se bude více hrát to, o čem se jen mluví.

Juraj Háder

neděle 26. 4. 2026

14:00 hod.

Divadelní spolek BŘEST

Doma není nikdo

KOMIKEM

Autor: Josef Zdražil

Režie: Eva Matulová

Ochotníci z Břestu přivezli na letošní Hanácký divadelní máj dramatickou prvotinu svého člena Josefa Zdražila, komedii *Doma není nikdo KOMIKEM*. Je vždy potěšující, když se objeví mezi ochotníky člověk, který si řekne: zkusím napsat divadelní text. Mezi běžnými smrtelníky platí rčení: Nikdo učený z nebe nespádl. Jen prvotiny géniů netrpí začátečnickými chybami.

Komedie *Doma není nikdo KOMIKEM* má nedostatky v textu. Josef Zdražil píše zatím tzv. asociativním způsobem. To znamená, že autor, který má nápad, sedne k psaní a napíše začáteční scénu. V teorii dramatu (i komedie je drama) platí poučka o pěti základních stavebních kamenech dramatického textu: Expozici, ve které se publikum seznámí s jednajícími dramatickými osobami, s tím, jací jsou to lidé, a co je trápí, nebo čeho chtějí dosáhnout. Následuje zápletka, druhý obraz, ve které se střetnou protichůdná přání a cíle jednotlivých osob. Pak přichází krize, v podstatě bitva o to,

kdo bude úspěšnější v prosazení svého záměru či cíle. Předposlední peripetie je takový mírně odpočinkový a mírně bilancující obraz s ohlédnutím, co se zatím stalo, kdo co způsobil a kam to všechno asi povede. Poslední je katastrofa, ovšem ne v prvotním významu slova v češtině, neboť katastrofou může být happyend.

Autoři píšící asociativně někdy na tuto základní osnovu dramatu zapomínají, byť se učí již v deváté třídě základní školy. Po prvním obraze totiž pokračují druhým, ve kterém je to, co je napadne v průběhu psaní obrazu začátečního atd. Konečným výsledkem je přehlídka nápadů, z nichž mnohé jsou účelové, jen aby mohla hra nějak pokračovat dál. Mnohdy jsou autoři překvapeni sami sebou tím, k čemu se nakonec dopracovali. To všechno platí v případě Zdražilovy komedie.

Pojďme přímo k textu: Všechno začíná tím, že celkem úspěšný stand-up komik Karel se vzdá úřednického místa, protože si víc peněz vydělá v televizi nebo na veřejných vystoupeních. A objeví se žárlivá manželka Gábina. Pak ale zjistí, že díky tomu, že Karel nemá dostatek sebekontroly, přijde o možnost vydělávat si hereckým vystupováním v oblasti zábavy a zkusí psát hru. Ani to se mu však nedaří.

V následujícím dění vstoupí do děje manželčina sestra Helena, která má za manžela chronického sukničkáře a nevěrníka Jarmila. Josef Zdražil ale není netalentovaný a nepřemýšlející autor. A tak mu dojde, že to všechno by potřebovalo nějaký originálnější nápad. A stane se. Karlova tchýně přijde na návštěvu s tím, že pojedou do Afriky, aby tam mohla splnit sen svého zemřelého manžela, a na nějakém hezkém místě v případě, kde se v okolí pohybují lvi, antilopy, žirafy a další africká zvíř, rozpráší nebožtíkův popel z urny. Po příjezdu rodinky do Afriky přichází mladá Afričanka Roberta, světe div se dcera černošského otce chvíli pobývajícího v Olomouci, odkud si do Afriky odvezl Hanačku, Robertinu matku, které černí Afričané říkají Heymama. Roberta se ovšem zakouká do Jarmila, který okamžitě využije šance. Docela silný komický potenciál střetu lámané češtiny, hanáčtiny a angličtiny není bohužel zcela využit.

Po návratu turistů domů přijde další žárlivá scéna Gábiny, která přinese Karlovi dopis z Tanzánie, a naléhá na jeho otevření v domněnce, že je od nějaké Karlovy africké milenky. Karel ovšem nikoho takového nemá, ale zatvrdí se a dopis odmítne otevřít.

Pak přijde na řadu redaktorka bulvárního časopisu, žádající po někdejší úspěšném komikovi rozhovor, a donutí ho k přiznání, že pro nouzi pomýšlí na sebevraždu. Vyfotí si Karla ukazujícího, jak se s pomocí vázanky věší na věšáku, což jí zajistí trháky na titulní stránku a peníze na studium. Když se v dalším průběhu ukáže, že dopis z Tanzánie napsala Roberta Gábini a informuje ji v něm, že je těhotná, Gábina si myslí,

že otcem dítěte je Karel. Mýlí se. Ovšem i v asociativním způsobu dramatu se dostávají spásné nápady.

Když Karel odváží těhotnou Robertu k porodu, podepíše smlouvu, ve které coby domnělý otec na svět přicházejícího miminka dovolí natáčení porodu. Za tisíc korun, které se v nouzi hodí. Inspirace bulvární novinářkou je zúročena. Průběh porodu je bez Karlova vědomí prodán na You tube, Karel dostává přezdívku Placentič, narozené děvčátko dostává jméno Jarmilka po svém otci. Jarmila už Helena nechce ani vidět, neboť si ji namluvil nový a solventní partner, a je šťastný konec, protože Gábina pochopí, že její žárlivost je nesmysl.

Kdyby Josef Zdražil dokázal vyškrtat z textu všechny zbytečné odbočky od výše zmíněné hlavní příběhové linie, kdyby herci v rámci průběžného jednání hráli přesně nastíněné povahy a charaktery, a slušně přitom mluvili, přitom se jen účelně pohybovali po scéně, byla by z celku celkem vydařená divadelní podívaná. A s humorným nadhledem by diváci odcházeli dokonce s katarzí, neboť by dostali odsudek hyenismu bulvárních médií, které dokázaly zničit životy mnohých v čele s proslavenou princeznou Dianou. K tomuto velmi dobrému poselství se dopracoval Josef Zdražil ve své prvotině. Ochotníci z Břestu získali novou a velmi cennou zkušenost, protože toto soutěžní vystoupení v rámci HDM je velkým příslibem pro budoucnost jak autora, tak souboru.

Ladislav Vrchovský

neděle 26. 4. 2026

19:30 hod.

Divadlo DUHA, z. s.

Polná

Konečná stanice

Autor: J. Smejkalová, P. Vaněk

Režie: P. Vaněk

Po řadě dlouhých let jsme na letošním Hanáckém divadelní máji přivítalo Divadlo Duha z Polné u Jihlavy. Jedná se o soubor, který je zkušený, umí připravit nevšední podívanou a který se vyznačuje osobitým humorem, jenž ho provází celou jeho historií. Zásahu na tom má principál a režisér v jednom Petr Vaněk.

Co jsme to tedy letos viděli. Petr Vaněk společně s jeho dlouholetou spolupracovnicí Jitkou Smejkalovou se nechali inspirovat slavným autorem detektivních románů Ed McBainem (vlastním jménem Salvatore Lombino, později známým jako Evan Hunter nar. 1926 – 2005, který patří mezi klíčové osobnosti detektivky druhé poloviny 20. století – viz Google). Petr s Jitkou se inspirovali a vytvořili vlastní scénář o vyšetřování vraždy jedné šestnáctileté dívky v jednom nejmenovaném městě, zaplněný sbírkou podivných ne moc schopných, ale za to velmi sebevědomých policistů, pubertálních návštěvníků tanečního klubu, dalších lidiček a hlavně vyšetřováním pochůzkového policisty (Aleš Smejkal – Bert). A také romanticky klíčícím vztahem ke kamarádce zavražděné. (Veronika Legerská – Klára). Celý příběh se pak odehrává v pětadvaceti obrazech, skládaných do krátkých epizod – scének, které jsou sice řazeny chronologicky, ale běží vedle sebe paralelně, až se slíjí v jednu, kdy je odhalen vrah. To ovšem vyžaduje divákovu pozornost od začátku do konce, čímž se vytváří potřebné detektivní napětí. Napětí nutné a zároveň postačující, neboť vlastní inscenace se nese v humorném, osobitém nadhledu tolik vlastním Petru Vaňkovi coby režiséru.

A tady by se dalo skončit v referenci o této velmi pěkné a zábavné inscenaci. Představení, které jsme včera viděli, byla první repríza této inscenace, ale už teď bylo znát, že máme před sebou kvalitní poučené divadlo, vyznačující se dobrým scénářem, dobrou režii, úsporným humorem v pěkných hereckých výkonech. Až se inscenace usadí, herci se víc zabydlí ve svých rolích, tak jistě zažijeme ještě větší spokojenost z viděného.

Jaroslav Kodeš

pondělí 27. 4. 2026

10:00 hod.

DIVADELNÍ SPOLČENÍ ČERVIVEN Krnov

O moři a loužích

Autor: Petra Severinová a soubor

Režie: Petra Severinová a Adam Růžička

Inscenace *O moři a loužích* je autorským počinem divadelního souboru ze Střední pedagogické školy a Střední zdravotnické školy v Krnově. Premiéru měla 17. března 2026. Hra vznikla jako autorská koláž na motivy literárních povídek, ale i autobiografických zážitků a prožitků samotných členů souboru. Jde o poetické a současně hravé asi šedesátiminutové představení, které pracuje s motivy, trápením, nejistotami a vztahovými problémy dospívajících dívek a chlapců, kteří se ocitnou na internátu. Na prázdné scéně, zaplněné jen nejnútnejším mobiliářem – malými židličkami, prožíváme silně emotivní příběhy sedmi studentů, z nichž je každý úplně jiný. Jedna je drsňačka, druhá nejistá výtvarnice, další je sestra malého brášky, kterému každý večer volá, aby mu četla pohádky, jeden je nespokojený sportovec, ale také velký mačo a další dokonce gay, který má strach se k tomu přiznat atd. V úvodu zaznamenané u každého nějakou masku, jak se bojí odhalit své pravé nitro. Postupně se však dozvídáme příčiny vnitřního trápení, pochopíme, proč tomu tak je. A ukáže se,

že při vzájemném naslouchání si a snaze o porozumění tomu druhému, lze mnohá z těchto trápení umenšit nebo dokonce překonat.

Inscenace je to skvostná, byť vychází z dramatačských postupů, které ovšem překonává ve všech činoherních divadelních složkách. Je to poučeně zpracovaný tvar od citlivé a obrazně vedené režie Petry Severinové, přes velmi přirozené, autentické herectví samotných aktérů. A i když se tu pracuje se silnými emocemi, ani na chvíli nesklouzne inscenace k nějakému falešnému sentimentu. To proto, že se jedná o tak silnou a upřímnou generační výpověď. Dokonce si troufnu napsat, nejen generační. Petro, holky i kluci z Krnova, díky za to.

Jaroslav Kodeš

pondělí 27. 4. 2026

13:30 hod.

DS J. K. TYL Brodek u Přerova *At' žijí duchové!*

Autor: Zdeněk Svěrák, Oldřich Lipský, Jiří Melíšek a
Jaroslav Uhlíř

Režie: Eva Šmídová

Divadelní soubor J. K. Tyl Brodek u Přerova není na přehlídce HDM nováčkem. Na němčická prkna se pravidelně vrací. Naposledy jsme ho mohli vidět v roce 2024 s komedií „A je to v pytli“ bratří Cooneyů. Tentokrát soubor zvolil známou filmovou hudební pohádku *At' žijí duchové!* o partě dětí, která se rozhodne zachránit zchátralý hrad a přitom narazí na jeho tajuplné obyvatele – ducha rytíře Brtníka z Brtníku a jeho dceru Leontýnku. Písničky Zdeňka Svěráka a Jaroslava Uhlíře, které k tomuto filmu patří, již zlidověly a tvořily nedílnou součást představení, které jsme mohli zhlédnout. Soubor výrazně omládl. Na jevišti jsme viděli několik generací dětí i dospělých. Inscenátoři přivedli na jeviště partu dětí, které nepůsobí jako „stafáž pro dospěláky“, ale naopak jsou nedílnou, snad i hlavní hereckou složkou inscenace. Táhnou a posouvají děj, s dospěláky hravou formou spolupracují a snad je i v lecčems překonávají. Naopak dospělí herci jsou schopni se upozadit ve prospěch dětí a pracují v jejich prospěch. A to je dobře!

Režisérka inscenace v textu udělala několik razantních škrťů. To bylo dobré rozhodnutí, neboť text oprostila od přebytečného balastu, který může fungovat ve filmu, avšak nikoliv na jevišti. Výrazně tím zvedla tempo inscenace a zároveň zachovává její dějová fakta. I přesto je v textu stále několik dobových reálií, které by snad šly dát také pryč. Odkazování se na pionýry a soudruhy už dnes není třeba a děj také nijak nikam neposouvá.

Výraznou složkou inscenace je živá hudba – kapela, která pod jevištěm doprovází mladé i dospělé herce. Je to jednoznačná deviza souboru. Živá hudba pomáhá hercům v jejich pěveckých výkonech a výrazně zvedá tempo inscenace. Lepší rytmizaci by pomohly plynulé přechody mezi písněmi a činohrou. Pokud by se hudební přede hry proluly s činoherními dialogy, nevznikaly by mezi nimi hluché pasáže. U samotných pěveckých partů by dospělým hercům pomohly porty (na rozdíl od dětských sborů nebyli dospělí herci tak dobře slyšet) a ukázněnost v jevištním pohybu – během písně nepřeslapovat a nedívat se do země. Herci tím totiž odkrývají svoji nervozitu či trému. Velmi povedená je scénografie. Hrad v pozadí je esteticky pěkný a stylově čistý. Praktická se schody je funkční a plně využitý. Scéna slouží hře a není tam nic navíc.

Pouze u scén, které se odehrávají mimo hrad stojí za úvahu, zda je nezjednodušit. Zejména stěhování židliček je dlouhé a vytváří hluchá místa. Stejně tak by se dalo přesnějším svícením docílit oddělení scén, které se odehrávají na hradě se scénami mimo něj.

Herecky jsou v pohádce výraznější děti. Dospělí herci je nijak neupozadují a dávají dostatečný prostor jejich hravosti a energii. Že jsou mladí herci sehraná parta, jde poznat i na nejmenších detailech. Naopak dospělí herci své postavy někdy až příliš karikují. Neuškodilo by, kdyby si dospěláci vzali příklad ze svých mladých kolegů, přidali na autenticitě, byli více spontánní a nepřehrávali. Je také dobré zaměřit se na hereckou abecedu – nepřeslapovat během promluv, dobře artikulovat a doříkávat koncovky.

Jelikož se jedná o pohádku, nelze nezmínit kouzla a efekty. Je s nimi nakládáno citlivě a přirozeně. Vykouzlení věže, pád rytíře do pasti, či zmizení herců není fádňi a nepůsobí jako klišé. Nejvýraznější je však trojice živých trpaslíků, kteří jsou velmi vtipní a energičtí. Mě jako diváka naprosto strhli. Jejich výstupy fungují jako komický prvek a patří k nejživějším momentům představení.

DS J. K. Tyl Brodek u Přerova se v této inscenaci nově představuje jako mezigenerační soubor – přivedl do divadla množství mladých, se kterými pracuje hravě a tvořivě. Vytvořil energické představení, které sice má rezervy, ale i nesporné kvality. Jednoznačně patří k tomu lepšímu, co sousedské divadlo nabízí.

Juraj Háder

pondělí 27. 4. 2026

19:30 hod.

Osvětová beseda Velká Bystřice (OBVB) *Sbohem, zůstávám!*

Autor: Isabelle Mergault

Překlad: Anežka Svobodová

Režie: Tomáš Hradil

Ochotníci z Velké Bystřice přijeli na letošní Hanácký divadelní máj s konverzační komedií francouzské herečky a dramatičky Isabelle Mergault *Sbohem, zůstávám*. Hra má v sobě prvky černého humoru, frašky i situační grotesky. Výchozí dramatickou situací je plánovaná vražda manželky.

Autorka pracuje s kontrastem vážných témat a lehké komedie. Nejdůležitější příběhová linie se nachází v proměně vztahu mezi dvěma ženami: manželkou nepříteli úspěšného malíře Jeana Charlese Barbarou a jeho milenkou Gigi. Proměna začíná ve chvíli, kdy Gigi, přesvědčená Jeanem Charlesem k vraždě Barbary, zjistí, že i jí samotné se chce objednatel vraždy také zbavit, protože má ještě jednu milenkou, se kterou plánuje společný život financovaný z peněz uložených v Barbařině sejfů.

První komediální situace napsaná v žánru velmi černého humoru nastává ve chvíli, kdy Gigi přepadne Barbaru v jejím a manželově bytu s pistolí v ruce, kterou jí dal Jean Charles, a vyhrožuje spící Barbaře smrtí, jestli jí nedá heslo k sejfů. Barbara se však smrti vůbec nebojí, naopak ji vítá, protože než usnula, začala realizovat sebevraždu. Spolkla prášky na spaní zapité alkoholem, pistolí v ruce možné vražedkyně vítá, neboť právě zjistila, že prášky nezabraly a ona stále ještě žije.

Manželský trojúhelník doplňuje do čtveřice jednajících postav soused Gildas, obdivovatel díla spisovatelky Barbary a částečně i toužící po intimním sblížení se svým idolem. Postava Gildase je dopsána pro posílení komediální roviny textu.

Režisér inscenace Tomáš Hradil se rozhodl autorkou nabízené oscilování mezi vážnými a humornými rovinami textu ignorovat a vsadil na prvoplánovou lehkou zábavu. I pro tu je v textu dostatek příležitostí, kterých v inscenaci využívá od první až po poslední vteřiny představení. Publikum se baví, dostává to, na co přišlo a co si zaplacením vstupenky koupilo. Rozhodnutí režiséra nicméně zklame ty, kteří přijdou na představení, protože chtějí více, neboť se dozvěděli o skutečném potenciálu komedie, ale dostanou z něho v tom, co se odehrává na jevišti, jen část.

Herecké výkony celé herecké čtveřice patří mezi nadprůměrné. Jeana Charlese hraje Pavel Dorazil způsobem jemu vlastním, tedy s úspornou precizností a přesností hereckého projevu. Podobně lze nahlížet i na Martina Vráblíka v roli Gildase. Vráblík

je však přece jen o něco mladším a méně zkušeným hercem než Dorazil, a tak se občas uchyluje k takzvanému „vyrábění humoru“, což jeho výkon poněkud snižuje.

Ženská část obsazení je sice herecky a interpretačně disponována také velmi vysoce, nicméně jak Sára Kanioková jako Gigi, tak Lidy Bergová v roli Barbary jsou režijně vedeny hlavně k formě, a ne tak k obsahu, takže v zájmu vyvolávání smíchu v hledišti se místy až pitvoří, využívají hlavně slovních gagů, protože ty situační jsou degradovány až na rovinu neuvěřitelnosti a nevěrohodnosti děje. Snad nikdo z diváků nemůže brát vážně ani Barbařino rozhodnutí k sebevraždě, ani rozhodnutí obou žen přicházející v závěru hry, že to budou ony dvě, které se za to, co jim chtěl Jean Charles udělat, zbaví jeho. Dodát lze jedině: Škoda nevyužití nabízené příležitosti k dosažení komedie vyčerpávající plně komediální potenciál zvolené dramatické předlohy.

Ladislav Vrchovský

úterý 28. 4. 2026

10:00 hod.

PIVÍNSKÉ DIVADLO, z. s.
(PiDi) Pivín

Saxana aneb Dívka na koštěti

Autor: M. Macourek, H. Franková, V. Vorlíček, J. Ondra

Režie: Milada Barešová

Divadelní adaptace slavného filmu *Dívka na koštěti* přivádí na jeviště příběh neposlušné čarodějnické učednice Saxany, která uteče ze světa kouzel do světa lidí, aby poznala něco, co ve své říši nezná – obyčejný lidský život a city. Příběh sleduje Saxanino setkání s Honzou a jeho světem, její snahu zůstat mezi lidmi a zároveň napravit chaos, který svými kouzly způsobí. Výsledkem je zajímavá podívaná, která těžší z dobře známé předlohy i z nasazení mladého souboru.

Inscenaci tvoří deset mladých herců, kteří rozehrávají děj plný kouzel, školních situací i komických záměn, zatímco jejich dospělí kolegové zůstávají v pozadí jako „kulisáci“ a technická opora inscenace. Mladá krev v nich má oporu nejen technickou, ale i režijní.

Inscenátoři se důsledně snaží přenést film na jeviště. To má však i různá úskalí. Rozličné lokace, které se ve filmu střídají pomocí rychlého střihu, režisér řeší dlouhými

přestavbami. Výrazně tím narušuje temporytmus a hra se stává dlouhou a vleklou. S pomalým temporytmem souvisejí také dlouhé nástupy a konce jednotlivých scén.

Z režijního hlediska inscenace dobře drží pohromadě jako celek – jednotlivé složky, jako jsou hudba, světla i triky jsou využity účelně a podporují výsledný tvar. Nicméně i tady jsou rezervy. Zejména pokud se zaměříme na mizanscény a samotnou práci s hercem a dramatickou situací. Otázkou jsou také dobové reálie, které nejsou důležité, neposunují děj a jdou do kontrastu s moderní mluvou mladých herců.

Kouzla, která inscenace přenáší na jeviště, mají kreativního ducha a většinou dobře fungují. Zde je třeba vyzdvihnout přeměnu králíků zpět na profesorský sbor, která tvoří velmi zdařilou a vtipnou iluzi. U dalších kouzel by často prospěla pouze větší důslednost ze strany herců – zejména vyčkání na úplnou tmu, která by dodala na přesvědčivosti.

Samotní herci i herečky působí velmi sympaticky. Mladí interpreti disponují energií, kterou se však ne vždy daří plně přenést do jevištního jednání. Ve chvílích, kdy jsou na scéně a nemají právě své repliky, nereagují na okolní dění a působí „vyple“, chybí tak průběžné herecké jednání. Do budoucna by prospěla i lepší vzájemná „partneřina“, především mezi Saxanou a Honzou. Stejně tak by bylo vhodné zaměřit se na hlasovou průpravu, tedy větší důraz na hlasitost a artikulaci. Přesto inscenace nabízí velmi zdařilé výkony – výrazně zaujme Nela Štětařová v roli ředitelky a Natálie Šišmová jako uklízečka, které na jeviště přináší výraznou porci energie. Své postavy zvládají s jistotou a hereckou přesvědčivostí. Celkově soubor působí dobře a má potenciál k dalšímu růstu.

Inscenace Pivínských si na letošním ročníku bezpochyby našla své místo. Navzdory dílčím nedostatkům dokázala oslovit malé i velké diváky a dobře známou filmovou předlohu zdařile převedla na jeviště. Soubor má výrazný potenciál, který se postupně rozvíjí. Věřím, že touto inscenací jejich práce nekončí a v budoucnu se budeme moci těšit na jejich další počiny.

Juraj Háder

úterý 28. 4. 2026

19:30 hod.

Divadelní spolek bratří Mrštíků Boleradice

Loupežník

Autor: Karel Čapek

Režie: Iva Kahounová

Boleradičtí ochotníci přivezli na letošní Hanácký divadelní máj slavnou hru Karla Čapka *Loupežník* v režii Ivy Kahounové.

Karel Čapek žil ve svých dvaceti až třiceti letech v Paříži, částečně také pod vlivem dopadů 1. světové války, kterou prožil osvobozen z důvodu nemoci od vojenské služby. Válka z něho udělala jednoho z nejsilnějších kritiků zneužití moci a techniky.

Drama *Loupežník* začal psát v roce 1911 v Paříži. Bylo mu tehdy jedenadvacet let. *Loupežníka* však psal dalších osm let. Když práci na hře dokončil, již dávno nebyl veselým a mladým mužem, užívajícím si radostné, volné, ale i pomíjivé mladosti. V roce 1912 se totiž naplno začalo projevovat zánětlivé onemocnění páteře, které ho sice uchránilo před válečnými boji, ale způsobovalo mu celoživotní bolesti. To všechno se promítlo do textu *Loupežníka*, jednoho z nejkrásnějších lyrických dramát světové

literatury, kvalitou se rovnající nejslavnějším dílům jednoho z velikánů mezi básníky a dramatiky, Federica Garcíi Lorcy.

Děj a postavy hry: Hlavní postava Loupežník se seznámí s krásnou Mimi a získává si její lásku. Je v něm prudký, nakažlivý dech života, ale také provokatér a svůdník, který naivní Mimi toužící po lásce a právu ji přijmout, když přijde. Loupežník s sebou přináší odlesk něčeho neznámého, zapovězeného, i příchut' dálek a dobrodružství, a to všechno dohromady naivní a důvěřivou dívku velice okouzlí.

Otec Mimi je starý profesor, pánovitý a poslušnost i podřízenost vyžadující od manželky a matky dvou dcer, z nichž ta starší, Lola, před několika lety z domu právě kvůli otci utekla. Matka Mimi je podřízená, submisivní, dala by se říci svým mužem umlčená žena. Ale právě z těchto důvodů v sobě cítí Loupežníka, když hovoří o lásce k její dceři, a vidí vlastní dítě zamilované do muže, dávajícího nekompromisně najevo, že Mimi v domě pánovitého a necitlivého otce žít nenechá.

Výraznými postavami jsou dále: Fanka, služebná v domě Profesora, Šefl, soused, Starosta, Učitel, Cikánka a Zahalená žena (prvorozená dcera a sestra Mimi).

Režisérka Iva Kahounová vede herce k žánru lyrického dramatu. Zapojuje do inscenace i děti do rolí ptáčků a světlušek. Sama hovoří o svém uchopení předlohy jako snahu o to, aby se představení odehrálo v magické atmosféře v blíže nedefinovaném retro stylu. Textovou předlohu se snažila proškrtat a zestručnit, což zcela jistě přispělo ke kvalitě představení.

Podmínkou dosažení vytčených cílů je však zvládnutí práce s hlasem a artikulace, neboť mluvní složka inscenace se v takovém případě blíží uměleckému přednesu. Tento nárok ale naplňuje jen malá část účinkujících. Otázkou však je, zdali Loupežník inscenovaný pro dnešní publikum nevyžaduje spíše existenciální lyrické drama odehrané v žánru realisticko-psychologického dramatu s nároky na civilnější herecký projev opřený o pravdivé sdělení emocí než jakoukoliv stylizaci. Čapkův text je natolik silný, že i po více jak stu letech takové moderní pojetí umožňuje. Stále však bude trvat podmínka, aby dialogy uvnitř čtveřice hlavních postav byly vedeny v rámci vzájemného konfliktu. Mimi jako ztělesnění naivní lásky versus Loupežník coby svůdník, Profesor jako reprezentant starého patriarchálního světa mužů vládnoucích svým rodinám bez lásky k ženě i k dětem versus Matka, která se proti svému muži a otci vlastních dětí po třiceti letech manželství bez lásky vzbouří.

Jeden z nejsilnějších okamžiků boledického Loupežníka přichází ve chvíli dialogu mezi profesorem a matkou ve druhé části představení po přestávce. Matka, která se vymaní ze své podřízenosti, vmete vlastnímu muži do tváře:

Matka: My jsme snad nebyli mladí.

Profesor: Ne, nebyli! Na to jsem já neměl kdy. Musel jsem pracovat!

Matka: Já vím. Ale mohls udělat.... třeba něco víc. A snad bych i já dovedla

Profesor: Co?

Matka: Jako Mimi A třeba i víc. Co bych udělala, kdybys mně ukázal... víc lásky!

Profesor: Mluvíš vážně?

Matka: Když člověk promluví... jedinkrát za třicet let, pak je to snad vážně.

Boleradický Loupežník Ivy Kahounové je úctyhodným pokusem ukázat dnešním divákům krásu české řeči, krásu básnického jazyka Karla Čapka a důležitost pravdy a lásky ve vztazích mezi členy každé rodiny. Také však úctu k ostatním lidem a respekt k jejich citům a potřebám.

Ladislav Vrchovský

středa 29. 4. 2026 *10:00 hod.*

DS BUDULÍNEK
TJ Sokol Želechovice nad Dřevnicí
O Sněhurce
Režie: Alena Brančíková

Ve středu dopoledne sledovalo zcela zaplněné hlediště divadla v Němčicích známou lidovou pohádku O Sněhurce. Tento velmi starý příběh zpracovali prozaicky na počátku 19. století bratři Grimmů a zpracovali ho velmi drsně. Zlá královna macecha se pokusí Sněhurku zabít dokonce třikrát a je potrestána tím, že musí tančit v rozžhavených střevících tak dlouho, dokud nezemře. Soubor z Želechovic se raději nechal inspirovat filmovou podobou Sněhurky od Disneyho, která celý příběh romantizuje v takovou rodinnou verzi. Není divu, neboť se jedná o dětský divadelní soubor čítající asi šestnáct dětí ve věku od tří let do cca dvanácti. Jediným dospělým je vedoucí souboru a režisérka Alena Brančíková, a potom spolupracující komunita rodičů dětských aktérů z Želechovic a okolí.

Režisérka připravila scénář přímo „na tělo“ dětem a naprosto vycházela ze schopností a zkušeností dětí tak, že nemáte pocit manipulování s dětským hercem. Úkoly, které děti dostaly, plní přirozeně, svobodně a s radostí na co stačí. Nikde nevidíte prázdné dětské oči z toho, že musí zopakovat tuto repliku podruhé, potřetí, stále stejně. Ony totiž nepsihologizují, ale prakticky řeší jednoduché situace z příběhu. A tady se projevila předchozí divadelní zkušenost režisérky, a také velké porozumění pro děti a pro práci s nimi. Dokázala je pro divadlo získat, protože je vede citlivě. Představení

v Němčicích silně zarezonovalo u školkového i prvostupňového publika. A my jsme si dovolili jí jen poradit, aby domyslela ještě přesnější konec, neboť zlo má být vždy potrestáno (rozbití zrcadla zřejmě nestačí) a také, aby se jela podívat na regionální nebo i na celostátní přehlídky určené dětským divadelním souborům, kde může nasbírat mnohou inspiraci, především v tématech, co se víc a co míň hodí dramaturgicky pro podobné dětské kolektivy jako vede ona. V Němčicích totiž hrály děti jakoby mimo regule soutěžní přehlídky. Ale nikomu to nevadilo, neboť zážitek z jejich Sněhurky byl milý, radostný a osvobozující.

Jaroslav Kodeš

čtvrtek 30. 4. 2026

10:00 hod.

DIVADELNÍ STUDIO

„V“, z. s. Brno

Kocour v botách

Autor: Michal Foff

Režie: Petra Randulová

Pohádka o Kocourovi v botách má kořeny v italském folklóru 16. století, do českých zemí se však dostala především prostřednictvím překladů francouzských a německých literárních verzí. Nejznámějšími autory jsou Charles Perrault a Bratři Grimmové. Příběh o mazaném zvířeti, které pomůže svému chudému pánovi k bohatství, patří mezi nejrozšířenější evropské pohádky.

Divadelní studio „V“ z Brna šlo trochu jinou cestou než adaptací známého příběhu, tak jak ho stvořili literární autoři. Dvorní autor studia „V“ i režisér Michal Foff použil známou postavu Kocoura v botách a napsal jeho úplně nová dobrodružství, tak trochu inspirované jinou pohádkou (Brémští muzikanti), o cestě za přátelstvím a sebepoznáním. Vystupují zde další postavy (Slepice, Myš, Osel, Kočka, Obr), se kterými Kocour postupně navazuje kamarádství, aby pak v závěru společně vybojovali vítězný souboj se zlým Rytířem. Vše nám ovšem vypraví jakoby zpětně Oslík, který

v průběhu putování našel brýle, aby mohl sepsat tuto hrdinnou epopej Kocoura pro poslech diváků a Slepice na dvorku. Vše proloženo písněmi.

Tolik stručný syžet hry, kterou nám ve čtvrteční dopoledne sehráli ochotníci z Věčka. Představení to bylo milé, hravé, vtipně rozpohybované (Slepice, Kočka, Myš), s řadou hezkých hereckých krací. Nicméně děj se posunuje velmi zvolna, neboť použitý scénář je příliš umluvený, nenabízí konfliktnější situace, které by posouvaly děj až k požadované katarzi. Navíc hlavní postava Kocour, vůbec není tím, kdo provádí hrdinské činy, o kterých by se měly psát eseje. Spíše tak trochu opodál jen čeká na příležitost. Je to zřejmě vina textu, ale zčásti i režie. Vzniklé vztahy Kocoura a Kočky, a také Obra a Myši, inscenace přisuzuje spíše náhodě, než že by je iniciovala prožitá dobrodružství, respektive nutnost je společně řešit.

Divadelní studio „V“ touto inscenací sice nedosáhlo loňského úspěchu s Čertem, ale zase prokázalo, že pravidelné hraní ve své brněnské dílně přináší jinou kvalitu, která spočívá, že v souboru roste řada znamenitých herců z ochoty. Tak teď jen zlepšit dramaturgii.

Jaroslav Kodeš

čtvrtek 30. 4. 2026 *14:00 hod.*

DS HALENY, z.s.
Halenkovice
Pohádka o třech doktorech

Autor: Vladislav Kracík
Režie: Marcela Palúchová

Divadelní spolek Haleny Halenkovice si pro nastudování inscenace na HDM 2026 vybral text Vladislava Kracíka s názvem Pohádka o třech doktorech. Režie se ujala Marcela Palúchová.

Vladislav Kracík napsal kvalitní moderní pohádku situovanou do současnosti. Inspiraci dostal z Čapkovy Velké doktorské pohádky, a tak se v příběhu o nemocném kouzelníkovi objeví trojice lékařů se jmény Dr. Bálek, Dr. Omedár a Dr. Užba. Velmi důležitá je při tom doba, ve které autor své dílo psal: stalo se tak ještě před rokem 2009. Přč tato zmínka? V textu se objeví Dr. Užba ruské národnosti, v čase vzniku této pohádky ještě probíhal proces sbližování Ruska s EU a NATO. Proto je doktor Družba, charakterizovaný lékem, kterým se léčili už dávní ruští carové, ve trojici lékařů zcela po právu. (I když by bylo dobře, kdyby léčivá čirá tekutina v lahvičce čírého skla, evokující vodku, byla nějak něčím přibarvena.) Nicméně děti, které v Klubu dětského diváka spolu s lektory také inscenaci hodnotily, se alkoholem jako lékem v pohádce

jim určené, vůbec nezabývaly. Byť je v textu i řeč o škodlivosti alkoholu a kouření tabáku.

Režisérka Palúchová vedla herecký tým k projevu hodnověrnému, k rovnému přístupu k dětem z pozice dospělých a lehkému humornému nadhledu v uchopení jednotlivých postav. A také k přirozenému projevu bez jakéhokoliv šaškování, pitvoření se, či vyrábění prvoplánového humoru bez opory v textu. I když jsou v pohádce věci adresované spíše dospělým než dětem, je všechno sděleno z jeviště s patřičným vkusem.

Scénografické řešení je funkční, mezi kostýmy je jedinou záležitostí, o které by bylo dobře popřemýšlet, barokní oblečení krále s velkou kadeřavou parukou, ve kterém postava panovníka vypadá mezi ostatními jako z jiné opery, podobně je na tom i kostým kouzelníka.

Jednotlivé herecké výkony jsou nadprůměrné, skutečné herecké slabiny nejsou žádné. Pohádka O třech doktorech DS. Haleny, z.s. patří k tomu lepšímu, co se v celku představení pro děti nejen na letošním Hanáckém máji zatím objevilo.

Ladislav Vrchovský

čtvrtek 30. 4. 2026

19:30 hod.

Divadlo Šňůra Konice

Dokonalá svatba

Autor: Robin Hawdon

Režie: Dagmar Rozsivalová, Lucie Polcrová

Dokonalá svatba je situační komedie britského dramatika Robina Hawdona, která rozehrává sled absurdních záměn, lží a přiznání. Mladý ženich se po bujaré rozlučce se svobodou probouzí ve svůj svatební den s kocovinou v novomanželském apartmá vedle neznámé ženy. Ve snaze utajit tuto nepříjemnou skutečnost před svou nastávající se postupně zaplétá do stále komplikovanějších výmluv, do níž se nevyhnutelně zamotávají i ostatní postavy. Série lží, záměn i nedorozumění rozpoutává lavinu komických situací, kdy ani pravda nemusí znít věrohodně. Vtipná, svižná a bláznivá hra o tom, jak málo stačí, aby se ideální den proměnil v hotové šílenství, patří mezi ty lepší komedie, které můžeme na divadle vidět. Divadlo Šňůra si pro inscenování vybralo překlad Jana Šotkovského, a navíc se rozhodlo přenést hru z Anglie domů do Konice.

Režisérky zvolily velmi přesné typové obsazení, které se opírá o energii a přirozený projev jednotlivých herců. Ti dokáží udržet svižné tempo a naplňují dramatické situace s potřebnou lehkostí i vnitřní logikou. Na jevišti tak funguje živá herecká souhra, v níž nechybí partnerina ani průběžné jednání – patrné zejména ve chvílích, kdy se paralelně odehrávají situace ve dvou prostorech, a herci i mimo hlavní akci zůstávají „ve hře“, přirozeně jednájí či reagují. Inscenace těží také z neotřelých nápadů, například z využití pout v úvodu. Tady je však prostor domyslet, co se s nimi dál může stát. Určité rezervy zůstávají především v detailech. Dlouhé úvodní hudbě v expozici by slušelo, aby byla vyplněna hereckou akcí. Úvodní scéna by zasloužila méně cudnosti a facky nebo „líbačky“ by mohly být opravdovější.

Hercům se nejvíce daří ve scénách, které hrají s nadsázkou a takzvaně netlačí na pilu. Nejlépe se to daří postavě Karin v podání Luice Polcrové, která velmi pěkně drží přirozenou rovnu hereckého projevu. I tak její herectví neztrácí potřebnou nadsázkou. Podobně je na tom postava Jakuba (Jan Polcr), který hezky jde po logice a smyslu situací. I přesto, že postava může svádět k pasivitě, zůstává jeho jednání na scéně aktivní. Také výborně „partnerí“. K zamyšlení stojí linka jeho postupného odcizení se od manželky a přimknutí k nové milence.

Mírně problematická je postava Toma, a to zejména ve druhé půlce hry, kdy herec nezvládá hrát exponované pasáže s potřebnou nadsázkou. Silné emoce ho pohltí a on

je jimi vláčen po jevišti. Jeho projev tím ztrácí na autenticitě. Přesto je však výkon Františka Tyla úctyhodný. Má dobrou mluvu a v každém momentu dodržuje průběžné jednání.

I další herecké výkony jsou přesné a dobře vystavěné. Nevěsta Viktorie (Dagmar Rozsivalová) působí jemně a postupně se proměňuje v dominantní postavu, která pevnou a nekompromisní rukou řídí nejen svého budoucího manžela, ale i celé dění kolem sebe. Pokojská Karla (Eva Anna Zapletalová) má hezky vystavěnou figuru a citlivě balancuje na hraně nadsázky a karikatury. Ve chvílích, kdy tuto hranici nepřekračuje, zůstává její projev výrazný a herecky uvěřitelný.

Divadelní soubor z Konice udělal za poslední tři roky obrovský pokrok. Vytvořil inscenaci, která se opírá o dobře vystavěné situace, hereckou souhru a schopnost udržet svižné tempo bez zbytečných propadů. Tam, kde se daří držet nadsázku v rozumné míře, vznikají funkční a divácky vděčné momenty. Přes drobné rezervy v detailech jde o inscenaci, která má energii, jasný temporytmus a pevně vystavěné dramatické situace. Výsledkem je příjemná komedie opřená především o poctivou hereckou práci a radost ze společného hraní.

Juraj Háder

pátek 1. 5. 2026

10:00 hod.

DS teaTRUM **Velké Opatovice** ***O pekelné base***

Autor: Miloš Kubík a Petr Matoušek

Režie: Martin Moučka

Divadelní spolek teaTrum Velké Opatovice se přihlásil do soutěže o postup na Národní přehlídce Fimfárum Český Krumlov s inscenací hry Petra Matouška *O pekelné base*. Vzhledem k dobrým interpretačním přednostem účinkujících však sám sobě zabránil v možném postupu výběrem předlohy, které dobré divadlo hrané dospělými dětmi, prostě neumožňuje.

Hra P. Matouška je metodickou ukázkou špatné moderní pohádky. Autor svévolně zachází s archetypy pekla i čertů, vymýšlí nesmysly, například arest pro čerty, kteří nedodávají dost duší hříšníků do ohňů pekelných, umístěný mezi lidmi na zemském povrchu. Děti pracující v Klubu dětského diváka to vězení nazvaly polepšovnou pro čerty. Jaksi mimoděk je však do této polepšovny z pekla poslán i začátečník, který se má naučit čertovskému chytání hříšníků.

Nemá smysl tady postupně uvádět všechny nelogičnosti, prohřešky ve struktuře pohádky samotné atd. Stačí jediné varování: Hrát Matouškovu pohádku *O pekelné base* lze, ale text je zapotřebí podstatně přepracovat, nežádoucí věci vyhodit, hlavní příběh i příběhy vedlejší dokončit, zpřehlednit a pak dovést inscenaci ke zdárnému konci.

Lektorský tým až na pár maličkostí pochválil scénografii, v ní zejména kostýmy. V rozpravě se souborem zazněla pochvala za herecké výkony, za sólový zpěv jednotlivců i za sborové písně. Vyzdvižena byla energie prýstící z jeviště do hlediště a jevištní mluva většiny představitelů jednotlivých postav. U mluvního projevu bylo doporučeno důraznější artikulování v rychle řečených replikách. Zejména u postav čertů bylo upozorněno na, naštěstí jen zřídka, ale přece jen se objevující, tak zvané „mrkování“ a pitvoření.

Postesknutí inscenátorů, že je dnes velmi těžké najít dobrou předlohu pro výběr pohádky i představení hrané pro dospělé, lektoři přijali s porozuměním. A doporučili sledovat internetový časopis *Amatérská scéna* i web *Divadelník*, kde každoročně v průběhu prvního pololetí roku (přesněji od února do června) lze nalézt reporty ze soutěžních postupových přehlídek. Mezi doporučovanými a nominovanými

inscenacemi už nebývají nekvalitní dramatické předlohy a texty problematických z hlediska kvality problematických divadelních her. Doporučena byla i nabídka agentury Aurapont, která publikuje jen prověřené texty domácích i zahraničních her.

Přes všechny výhrady je však pohádka O čertovské base velmi zajímavou podívanou z hlediska formy, neboť ochotníci z Velkých Opatovic umí, když mají dobrý text, dělat i dobré divadlo.

Ladislav Vrchovský

pátek 1. 5. 2026

19:30 hod.

DS BODLÁK Bernacké

Ochotnické Divadlo

Adéla ještě nevečeřela

Autor: Oldřich Lipský, Jiří Brdečka, Ondřej Brousek

Režie: Zdeněk Klos

Inscenace *Adéla ještě nevečeřela* přináší na jeviště hravý a žánrově neukotvený muzikál, který s lehkostí kombinuje detektivku, horor i kabaretní revue. Text stojí na výrazné stylizaci a vědomé parodii známých žánrových schémat, přičemž divák neustále ujišťuje, že realita zde nemá místo. Vychází přitom ze stejnojmenného kultovního filmu a posléze i muzikálu *Adéla ještě nevečeřela*, jehož poetiku i humor se snaží převést na divadelní jeviště.

Nick Carter je slavný americký detektiv. Do Prahy přijíždí, aby vyšetřil záhadné zmizení z okruhu šlechtické rodiny. Spolu s komisařem Ledvinou postupně odhaluje stopu vedoucí k podivínskému vědci přezdívanému Zahradník, který ve svém skleníku ukrývá nebezpečný experiment – masožravou rostlinu Adélu. Ta se stává nástrojem jeho pomsty i zvrácené fascinace. Pátrání tak nabírá čím dál bizarnější podobu a vrcholí střetem detektivního důvtipu s groteskně pojatým zlem.

Inscenace Divadla Bodlák působí jako velkolepý broadwayský muzikál – opírá se o profesionální hudbu, výrazné pěvecké výkony i pečlivě vystavěnou scénu a kostýmy. Zároveň však naráží na přirozené limity ochotnického divadla, které se nejzřetelněji projevují právě ve scénografii. O to cennější je patrná tvůrčí invence, s níž inscenátoři tyto limity překonávají a nahrazují nedostatek technických možností nápadem. Je škoda, že ve druhé polovině jakoby tato kreativní energie slábla.

Největším problémem inscenace jsou přestavby mezi jednotlivými scénami. V inscenaci Divadla Bodlák jsou proměny prostoru až neúnosně dlouhé a výrazně retardují děj, tempo i rytmus inscenace. Bohužel ani hudební podkres to nezachrání. Film tuto svízele dokáže vyřešit prostým stříhem. Divadlo ne. Muzikálovému tvaru by prospělo zjednodušení a plynulé prolnutí přestaveb se zpěvy a navazujícími výstupy. Výrazně to může zvýšit dynamiku a spád celé hry.

Činoherní složka inscenace pracuje s výraznou nadsázkou. Klíčové je, aby herci svým postavám plně uvěřili a dokázali je hrát pravdivě, byť s jistou nadsázkou. Nezbytnou součástí je také energie a herecké nasazení. Civilní projev této poetice nesvědčí a oslabuje ji, stejně jako přehnaná karikatura a pitvoření. Postavy vyžadují lehkou, přesně dávkovanou nadsázkou, která vychází z jejich vnitřní logiky. V tomto směru

došel nejdále představitel role komisaře Ledviny Tomáš Horut a také Jana Maralíková jako Květuška. Jejich projev je výrazný a plný vnitřní energie. Herci hrají přirozeně a s nadhledem. Postava Nicka Cartera by mohla být výraznější. Chybí mu větší napětí v těle, energie a verva. Druhým protipólem je postava Zahradníka, která je naopak až příliš přeexponovaná.

Za zmínku stojí i několik technických a hereckých detailů. Při odchodech za scénu herci často přestávají jednat jako postavy a „vypínají“ ještě před opuštěním jeviště, místo aby zůstali v situaci až do posledního okamžiku, kdy jsou divákovi na očích. Rušivě působí viditelné porty, je vhodnější skrýt je za kostým. V neposlední řadě si větší pozornost zaslouží scéna s „darem od přítele Lumiéra“. Divák by měl mít možnost sledovat to, o čem se na jevišti mluví, jinak se ztrácí význam celé situace.

I přes zmíněné výhrady je inscenace velmi povedená. Vidíme velmi pečlivě připravené představení a spoustu výrazných hereckých výkonů. Inscenace má energii, nápad i diváckou přitažlivost, díky nimž si snadno získává publikum. Jedná se bezesporu o jeden z vrcholů letošní přehlídky.

Juraj Háder

Závěrečné slovo předsedy poroty

Týden utekl, říká okřídlená fráze, jako voda. Takhle nabitý program jsem za ta léta, co na Máj jezdím, nezažil. Šestnáct představení, k nim besedy o viděném, semináře dětské skupiny a jejich výstupy, dramaturgický víkendový seminář Petry Richter Kohutové, hezký a stručný zpravodaj Divadelní šeptanda připravovaný Janou Jančíkovou, Pavlínou Blaškovou a Nad'ou Tesaříkovou a to vše perfektně organizované přípravným výborem přehlídky v čele s Jitkou Borovičkovou v úzké spolupráci s kulturním referentkou Helenou Spisarovou a dalšími. Dále proběhly doprovodné akce jako Výtvarná soutěž mateřských škol na téma Těšíme se na jaro, vyhlásily se výsledky 21. ročníku literární soutěže Andersenova hvězdička. Mimochodem letos se sešlo 97 prací, na téma Přátelství. Prostě byl to týden k prasknutí, týden, který si svým rozsahem i naplněností nezádá s kteroukoli národní přehlídkou typu KDP, Fimfárum a jiné. Navíc proběhl ve velké pohodě, neboť všichni věděli, co mají dělat, rádi nastavili svůj vlastní čas, aby to byl důstojný svátek pro Němčice a jeho okolí. Takový, který si všichni návštěvníci, soubory i pořadatelé k čtyřicátému výročí přehlídky zasloužili.

Na mně teď je, abych se aspoň stručně zmínil o soutěžní části přehlídky. Tedy o představeních, respektive o divadle jako takovém. Neudělám proto obligátní rekapitulaci toho, co jsme tu viděli, ale pokusím se vyjádřit k tomu, čemu říkáme divadlo, jako specifickému druhu umění a zábavy zároveň. Ano, divadlo je umění a na to nesmíme zapomínat. Divadlo je umění i v podobě amatérské. Neboť umění se dá definovat jako tvůrčí vyjádření myšlenek a emocí určené ke vnímání druhými. A je jedno, jestli jste za to placeni nebo to děláte z libosti. Na druhé straně nemůžeme zcela rozhodnout, že veškeré divadlo od A až do Z je umění. Protože divadlo je i zábava. Můžeme sice obecně definovat hranici mezi zábavou a skutečným uměním, ale v praxi to tak snadné není. U zábavy je cílem hlavně pobavit, rozptýlit, nabídnout odpočinek, kdežto umění chce kromě toho ještě něco sdělit – myšlenku, postoj, otázku, zkušenost. Lev Nikolajevič Tolstoj řekl: umění začíná tam, kde si lidé skrze dílo, skutečně „předávají prožitek“, nejen se baví. Jenže je to ještě složitější. Proč? Protože všichni, co se na divadlo díváme, od obyčejného divadelního konzumenta až po profesora divadelních věd, máme v sobě nějaká kritéria daná zkušenostmi, vědomostmi i životními hodnotami a postoji. Podle nich divadlo hodnotíme. Pomáhají nám na jedné straně rozeznat zábavu od umění, ale zároveň i zabraňují nám onu pomyslnou hranici mezi uměním a zábavou, přesně stanovit v daném místě a čase. S pouhou libostí a nelibostí si v žádném případě nevystačíme.

Tohle vše teď říkám proto, že veškeré hodnocení, rozборы a verdikty nad uměním budou z velké míry vždy velmi, velmi subjektivní. To platí obecně a pro divadlo zvlášť.

Ale protože jsme na soutěžní divadelní přehlídce, kde se po nás, lektorech, nakonec chce nějaký verdikt, který sice nemůžeme objektivně změřit ani zvážit jako na sportovních soutěžích, nezbyvá nám než jako kritérium kvality použít onu pomyslnou hranici mezi uměním a zábavou a přiklánět se více k tomu umění než jen k pouhé zábavě. Tím ovšem vůbec nevylučuji dobrou zábavu. Dobré zábavy si moc vážím, neboť je jí v dnešní době hodně třeba. Ovšem i ta se dá ještě členit na tu opravdu dobrou, která má už něco společného s uměním, dále na bezduchou, a ještě i na tu pokleslou.

Proto už jen na závěr této mé finální zprávy z HDM 2026 říkám: Pokleslou zábavu jsme tu nezaznamenali žádnou, dobré divadelní zábavy jsme tu zaznamenali většinu a dle našeho soudu dobré zábavy s přesahem k umění tu dosáhlo jen několik soutěžních inscenací. Nemusíte s námi souhlasit, ale je to náš subjektivní názor, který se opírá o zkušenosti s uměním a zábavou na divadle.

Děkuji za pozornost.

Jaroslav Kodeš

Klub dětského diváka 2026

Závěrečné shrnutí práce s dětským seminářem, složeným ze 16 dětí od 7 do 15 let.

Děti pracovaly pod mým vedením a vedením Zuzany Horkové. Naše skupina reflektovala osm inscenací určených pro dětského diváka. Nebudu vypisovat jednotlivá představení, ta byla během celého týdne hodnocena v Divadelní šeptandě.

Z našeho pohledu děti přijaly úplně všechna představení. Nejlépe se orientovaly v pohádkách, které byly filmovým přepisem („**At' žijí duchové**“ a „**Saxana**“). Tady dobře pochopily děj, protože příběhy jsou notoricky známy. Dost často srovnávaly s filmovou adaptací, ale věděly, že ne všechno se dá z filmu přenést na divadlo. Nejvíce ocenily, že divadlo je živé.

V pohádce „**At' žijí duchové**“ ocenily jednoduchost scény, kterou herci nemuseli představovat a děti věděly, kde se děj odehrává. Mohly si s nimi také notovat známé melodie. Pochopily, že zde hrají děti i dospělí, a cítily, že si rozumí a že se respektují.

„**Saxana**“ - zde se točila hlavně kolem dlouhých přestaveb, herci na jevišti kmitali, ale stejně bylo představení pro děti dlouhé. V pohádce líbila se jim kouzla, i když je znaly, tak se na ně těšily. Největší překvapení byla pro ně králíkárna. Jenom nechápaly, že je tam namalováno hodně králíků a vyleze jen pár lidí.

S nadšením mluvily o pohádce „**O Sněhurce**“, protože tu hrály děti ve věku 3-8 let. To naši skupinu nadchlo a odpustily některé nedokonalosti, protože byly okouzleny věkem dětí. Nechápaly, jak to mohly takto nazkoušet, protože mají mladší sourozence a ví, že jsou jako *skákající blechy*.

V rozpacích byly z pohádky „**Kocour v botách**“. Tuto pohádku znají jinak a podle názvu čekaly klasiku. Nedokázaly se přesně orientovat v ději a nepochopily, že kocour není hlavní postavou. Hlavní postavou byl pro ně osel, který hledal brýle, staral se o slepice a vyprávěl svůj příběh o tom, jak jde do světa a potkává postupně Kocoura s myší, Ducha - kočku a obra. Zvířátka se sice skamarádí, ale nakonec se jejich rozdělí. Děti pochopily, proč se tomu tak bylo, zaznělo mezi nimi, že je to příběh o osamělosti. Oceňovaly zde všechny ostatní složky divadla (scénu, kostýmy, ...).

Stejný problém s orientací v textu měly v pohádce „**O pekelné base**“. Nevystopovaly příběh ani vztahy. Dětem nevadilo, že čerty i lidské postavy hrála děvčata. Trochu je zarazilo, že Ondřej - švec se měl naučit na basu, ale z reproduktorů byla slyšet kytara.

V pohádce „**Co vyprávěl čas**“ je zajímala nejvíce postava Času, která tři malé příběhy provázela, posunovala a také zakončila. Jednotlivé příběhy neměly s časem nic společného, ale na to děti přistoupily, čas je přeci relativní a každý ho vnímá jinak - to dětem vybíhalo jako téma a zajímalo je.

Příběh „**O moři a loužích**“ mladší děti moc nezajímal. Byl určen pro druhý stupeň, hráli jej teenageři. Byl to problém jejich věku. Příběh vyprávěl o tom, jak se dostanou na střední školu, jsou na adaptáku, seznamují se a postupně odkrývají své povahy. Tématem pro ně byla osamělost. Žáci to srovnávali s rodinou a nejšťastnější děvče byla Ema, protože tu rodiče do ničeho nenutili, ona pomáhala ostatním a vedla je k sebeuvědomění. O tom starší děti nejvíce diskutovaly. Dokázaly se ztotožnit s postavou Claudie a Maky, které se vymykaly svým pohledem na svět. První byla rebelka a druhá pečující maminka. Duch intru si vysvětlily tak, že když se má o něčem rozhodnout, duch je postrčí k vyjádření a zároveň celou hru doprovázel zvukem. Pochopily i hru se scénou, která nebyla iluzivní, ale funkční (hra se židlemi - vršení problémů).

Pohádka „**O třech doktorech**“ děti nakazila svou energií, radostí z hraní a nepodceňováním chytrosti dětského diváka. Děti se jednoduše orientovaly a byly okouzleny nápadem, že doktor léčí pohádky. I postava kouzelníka patří do pohádek (nemohl kouzlit, protože je zamilovaný do princezny, ale ta si má vybrat ze dvou podivných princů). Podle dětí je pohádka určena pro všechny věkové kategorie - každý si něco najde. Jenom nepochopily malou lež, když arabského doktora hrála žena. Bylo to evidentní a neví, proč by to nemohla být arabská doktorka. A další lží bylo, že princezně nebylo 15 let. Takové věci ale děti neřeší, to je jen v hlavách nás dospěláků.

Chtěla bych poděkovat organizátorům a místní škole, že dětem umožňují takové semináře. Postupně se zapojily všechny děti a vždy nejvíce ty, pro jejichž věkovou skupinu bylo představení určeno. Děti nejvíc hledaly příběhy, potřebovaly se ztotožnit s postavami, hledaly humor i téma. To je spojeno s věkovým vývojem. Na rozdíl od nás dospěláků přijímají všechna představení, protože to někdo dělá pro ně. Takže hledají klady i tam, kde my už ne.

Za dětský seminář Eva Kodešová

pořadí souborů očima dětské poroty: první 4 místa															
At' žijí duchové	1	1	1	2	2	-	2	-	-	2	-	4	-	-	2
Pohádka o třech doktorech	2	2	-	1	1	1	1	1	1	4	2	3	1	1	1
Saxana	3	-	3	3	3	2	3	2	2	1	1	2	-	-	3
O mořích a loužích	4	-	2	4	4	-	4	4	3	3	4	4	4	2	-
O Sněhurce	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Co vyprávěl čas	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Kocour v botách	-	-	-	-	-	-	-	3	-	-	3	-	-	-	4

V tabulce si můžete prohlédnout jednotlivé hlasování dětí. Jistě jste si všimli, že děti se v rámci hlasování rozhodly vcelku jednoznačně. Divadelní soubor Haleny z Halenkovic s pohádkou O třech doktorech umístilo na první místo 9 z 16 dětí, které na pohádku zavítaly.

Na druhém místě se umístila pohádka Ať žijí duchové od DS J. K. Tyl Brodek u Přerova a na 3. místě se umístila pohádka Saxana aneb Dívka na koštěti Pivínského divadla.

Členy Klubu dětského diváka 2026 jsou žáci Základní školy Němčice nad Hanou:
Ella Kalousová (1. A), Ema Cehlářová (1. B), Tereza Kopřivová (1. B), Adina Bašistová (2. B), Adriana Hübnerová (3. A), Blanka Mráčková (3. B), Jakub Hladký (4. B), Jakub Dostál (4. B), Anna Maria Gálová (5. A), Le Ngoc Anh (5. B), Anna Ježková (5. B), Eliška Münsterová (6. A), Patrik Spiller (7. A), Lenka Rusyniaková (7. A), Soňa Vránová (9. A) a Zuzana Oulehlová (9. A).

Seminář pro divadelníky Dramaturgie

Seminář Základy praktické dramaturgie pro Hanácký divadelní máj byl koncipován jako zcela otevřený požadavkům a nárokům přihlášených adeptů umění. V pátek se jich sešlo šest (příčemž další dva přislíbili účast na sobotu) – sestava sympatická a velmi různorodá, s různou mírou povědomí o tom, co je dramaturgie – a vesměs zvědavá na množství aspektů oboru a praktické rady.

Kromě základní informace o tom, co všechno dramaturgie může být (od hledání materiálu inscenovatelného v určitém souboru, s ohledem na jeho danosti a předpoklady, od přípravy inscenace a první čtenou po úlohu dramaturga v průběhu tvorby inscenace), jsme v pátek hledali webové a literární zdroje informací, databáze profesionálního a amatérského divadla, informace o přehlídkovém systému Národního institutu pro kulturu – zkrátka dotýkali jsme se tématu, kde v literatuře, na internetu i v životě hledat inspirační zdroje a jak s nimi pracovat. Konkrétním svorníkem byla postava Cyrana de Bergerac ve své reálné a divadelní podobě.

V sobotu nás čeká výklad o žánrech s praktickými ukázkami, a opět na Cyranovi, ukázky, jak rozdílně může vypadat inscenace téhož materiálu.

Doufejme, že si frekventanti semináře odnesou přesně to, pro co si přišli. Já osobně děkuji, setkání s nimi bylo inspirativní i pro mě. Děkuji velice převelice za pozvání a těším se někdy příště – v divadle i jinde!

Petra Richter Kohutová

Výsledková listina HDM 2026

Slečna Flintová – Zmatkaři Dobronín

Cena Jiřímu Křesťanovi za roli pana Doddse – *cenu věnoval DS Na štaci*

Čestné uznání Františku Kunstovi za roli Alberta

Čestné uznání Ondřeji Novotnému a Ladislavu Kunstovi za výstižnou scénografii k inscenaci Slečna Flintová

Co vyprávěl čas – Divadlo BLIC

- Cena Divadlu BLIC za zvukovou složku inscenace Co vyprávěl čas – *cenu věnovala Iveta Kubiridžak Havlíčková, Úklidové služby*
- Čestné uznání pro Andreu Helmichovou a Ivana Helmicha za režijně scénografické prvky
- Čestné uznání Kateřině Knapové za roli víly Julinky
- Čestné uznání Františce Zajíčkové za roli čarodějnice

Doma není nikdo komikem – DS Břest

- Čestné uznání Miroslavě Koryčanové za roli Roberty Bággia

Konečná stanice – DS Duha Polná

- Cena Jiřímu Šalomounovi za roli Detektiva č. 1 – *cenu věnovala Drogérie – Drahomír Navrátil*
- Cena Veronice Legerské za roli Kláry Tomešové – *cenu věnovala Drogérie – Drahomír Navrátil*
- Cena Jitce Smejkalové a Petru Vaňkovi za textovou předlohu k inscenaci Konečná stanice – *cenu věnoval pan Roman Mizera*
- Cena Petru Vaňkovi za režii inscenace Konečná stanice – *cenu věnoval pan Roman Mizera*
- Cena Divadlu DUHA za inscenaci Konečná stanice – *cenu věnoval pan Ing. Luděk Hénik*

O moři a loužích – ČERVIVEN Krnov

- Cena Červivenu Krnov za inscenaci O moři a loužích – *cenu věnovala paní Ing. Ivana Korvasová*
- Cena Červivenu za kolektivní herecký výkon – *cenu Dary z Medlova věnovali manželé Blaškovi*

- Cena Petře Severinové za dramaturgicko-režijní koncepci inscenace O moři a loužích – *cenu věnoval pan Roman Mizera*
- Zvláštní cena poroty Červivenu Krnov za generační výpověď adresovanou dospělým v inscenaci O moři a loužích – *cenu věnovalo město Němčice nad Hanou*

At' žijí duchové – DS J. K. Tyl Brodek u Přerova

- Cena DS J. K. Tyl za hudební složku inscenace At' žijí duchové – *cenu věnovala Restaurace U Slona*
- Cena DS J. K. Tyl za pravé rodinné divadlo – *cenu věnoval pan Ing. Luděk Hénik, Euro Group Moravia s.r.o.*
- Čestné uznání Evě Šmídové za dramaturgii a režii inscenace At' žijí duchové
- Čestné uznání Štěpánu Procházkovi, Petru Horákovi a Tomáši Zbožínkovi za herecký výkon v rolích trpaslíků (za kolektivní trpasličí výkon)

Sbohem, zůstávám! – Osvětová beseda Velká Bystřice

- Cena Pavlu Dorazilovi za roli Jean-Charlese – *cenu věnovala Pálenice Mlýnský dvůr, Euro Group Moravia, s.r.o.*
- Čestné uznání Tomáši Hradilovi za režii inscenace Sbohem, zůstávám!
- Čestné uznání Sáře Kaniokové za roli Gigi

Saxana aneb Dívka na koštěti – Pivínské divadlo

- Čestné uznání Nele Štětařové za role ředitelky čarodějnické školy, ředitelky základní školy a pacientky
- Čestné uznání Natálii Šišmové za role uklízečky, Axioly a učitelky
- Čestné uznání Janu Nedbalovi a Tereze Pavelkové za kostýmy ke hře Saxana aneb Dívka na koštěti

Loupežník – DS bratří Mrštíků Boleradice

- Cena Magdaléně Klímové za roli Mimi – *cenu věnovala paní Ing. Jitka Borovičková*
- Cena Janu Korábovi za roli Šefla – *cenu věnovala paní Ing. Jitka Borovičková*
- Čestné uznání Daně Baturné za roli Paní
- Čestné uznání Jiřímu Brabcovi za roli Starosty
- Čestné uznání Janě Kahounové za scénografii ke hře Loupežník

O Sněhurce – Dětský divadelní soubor Budulíněk

- Čestné uznání Jiřímu Dosoudilovi za hudební složku pohádky O Sněhurce
- Čestné uznání Aleně Brancíkové za citlivý přístup k vedení dětí v souboru Budulíněk

Kocour v botách – Divadelní studio „V“ Brno

- Cena Evě Ardaya Salvatierra za roli kočky Evelíny – *cenu věnoval ZOO PARK Vyškov*
- Čestné uznání Matěji Pulkrábkovi za roli Oslíka

Pohádka o třech doktorech – DS Haleny

- Cena Pavle Pavelkové za roli zdravotní sestry – *cenu věnovalo Dárkové zboží, galanterie – Renata Kotulová*
- Cena Karlu Škrabalovi za roli Dr. Bálka – *cenu věnovala Pálenice Mlýnský dvůr*
- Čestné uznání Palúchové za roli princezny Natálky

Dokonalá svatba – DS Šňůra Konice

- Cena Lucii Polcrové za roli Karin – *cenu věnovala Dárkové zboží, galanterie – Renata Kotulová*
- Cena Dagmar Rozsivalové za roli nevěsty Viktorie – *cenu věnovala Dárkové zboží, galanterie – Renata Kotulová*
- Čestné uznání Janu Polcrovi za roli Jakuba
- Čestné uznání Evě Anně Zapletalové za roli pokojské Karly
- Čestné uznání Dagmar Rozsivalové a Lucii Polcrové za režii inscenace Dokonalá svatba

O pekelné base – DS Teatrum Velké Opatovice

- Čestné uznání Emě Špačkové za kostýmy k inscenaci O pekelné base
- Čestné uznání Yvonne Volgemutové za roli ševce Ondřeje Dratvičky
- Čestné uznání Vladislavě Prosserové za roli čerta Perletona

Adéla ještě nevečeřela – BODLÁK Bernacké Ochotnické Divadlo

- Cena Tomáši Horutovi za roli Komisaře Ledviny – *cenu věnovala Pálenice Mlýnský dvůr*
- Cena Janě Maralíkové za roli Květušky – *cenu věnovalo Dárkové zboží, galanterie – Renata Kotulová*
- Cena Barboře Knápkové za roli Adély – *cenu věnovalo Dárkové zboží, galanterie – Renata Kotulová*
- Čestné uznání Tomáši Papákovi za roli Cartera
- Čestné uznání divadlu BODLÁK za inscenaci Adéla ještě nevečeřela

Zvláštní ceny

- Zvláštní cena ředitelky přehlídky **Radimu Kachlířovi** za vítězství v soutěži Divadelní kvíz
- Zvláštní cena ředitelky přehlídky **Divadelnímu studiu Viktorka** za inscenaci Anděl Strážný s přihlédnutím k 90. výročí narození autora
- Zvláštní cena starosty města Němčice nad Hanou souboru **BODLÁK Bernacké Ochotnické Divadlo** za inscenaci Adéla ještě nevečeřela
- Klub dětského diváka udělil svou cenu souboru **Haleny** – cenu věnoval DS Na štaci

Lektorský sbor **doporučuje** do programu Národní přehlídky Divadelní Fimfárum Český Krumlov 2026 inscenaci **O moři a loužích Divadla ČERVIVEN.**

Lektorský sbor **doporučuje** do programu Národní přehlídky Krakonošův divadelní podzim 2026 inscenaci **Adéla ještě nevečeřela divadla BODLÁK.**

Lektorský sbor **nominuje** do programu Národní přehlídky Krakonošův divadelní podzim 2026 inscenaci **Konečná stanice Divadlu DUHA Polná.**

Jaroslav Kodeš, Juraj Háder, Ladislav Vrchovský

Vyhodnocení soutěže mateřských škol

Výtvarné soutěže mateřských škol na téma „Těšíme se na jaro“ se v roce 2026 zúčastnilo 6 mateřských škol. Jmenovitě: Vrchoslavice, Mořice, Dřínov, Nezamyslice a 2 práce odevzdala MŠ Němčice nad Hanou (Včeličky a Veverky).

MŠ Dřínov	21
MŠ Němčice nad Hanou - Včeličky	86
MŠ Němčice nad Hanou - Veverky	34
MŠ Vrchoslavice	34
MŠ Nezamyslice	82
MŠ Mořice	24

Vítězem soutěže mateřských škol se stala Mateřská škola Němčice nad Hanou Včeličky. V těsném závěsu za ní se umístila Mateřská škola Nezamyslice. O třetí místo se dělí MŠ Vrchoslavice a MŠ Němčice nad Hanou Veverky.

Všem mateřským školám děkujeme za účast v soutěži a vítězům gratulujeme!

Návštěvnost jednotlivých představení a výsledky divácké soutěže v roce 2026

Soubor, inscenace	Návštěvnost	Divácká soutěž
Zmatkaři, Dobronín	75	2,80
Slečna Flinová		
Divadlo BLIC, Ostrožská Nová Ves	57	--
Co vyprávěl čas		
Divadelní spolek Břest	40	2,94
Doma není nikdo KOMIKEM		
Divadlo DUHA, Polná	92	2,77
Konečná stanice		
Červiven, Krnov	134	--
O mořích a loužích		
DS J. K. Tyl Brodek u Přerova	158	--
Ať žijí duchové!		
Osvětová beseda Velká Bystřice (OBVB)	111	2,97
Sbohem, zůstávám!		
Pivínské divadlo (PiDi), Pivín	180	--
Saxana aneb Dívka na koštěti		
DS bratří Mrštíků Boleradice	99	2,84
Loupežník		
DS Budulínek, Tj Sokol Želechovice nad Dřevnicí	180	--
O Sněhurce		
Divadelní studio Viktorka	51	2,61
Anděl Strážný		
Divadelní studio „V“, Brno	170	--
Kocour v botách		
Divadelní spolek Haleny, Halenkovice	37	--
Pohádka o třech doktorech		

Soubor, inscenace	Návštěvnost	Divácká soutěž
Divadlo Šňůra Konice	129	2,94
Dokonalá svatba		
DS teaTrum Velké Opatovice	92	--
O pekelné base		
Bodlák Bernacké Ochoťnické Divadlo	173	2,98
Adéla ještě nevečeřela		
CELKOVÁ NÁVŠTĚVNOST	1778	

*Výhercem divácké soutěže se v letošním roce stal divadelní soubor **BODLÁK Bernacké Ochoťnické Divadlo** s inscenací **Adéla ještě nevečeřela**.*

Gratulujeme!

Děkujeme moderátorům

Převážně v dopoledních hodinách diváky vítali žáci Základní školy Němčice nad Hanou Veronika Phamová a Tomáš Menšík. Večerní představení moderovala děvčata Aneta Münsterová a Elen Spillerová. Všechny moderátory připravovala bývalá paní učitelka Naděžda Tesaříková.

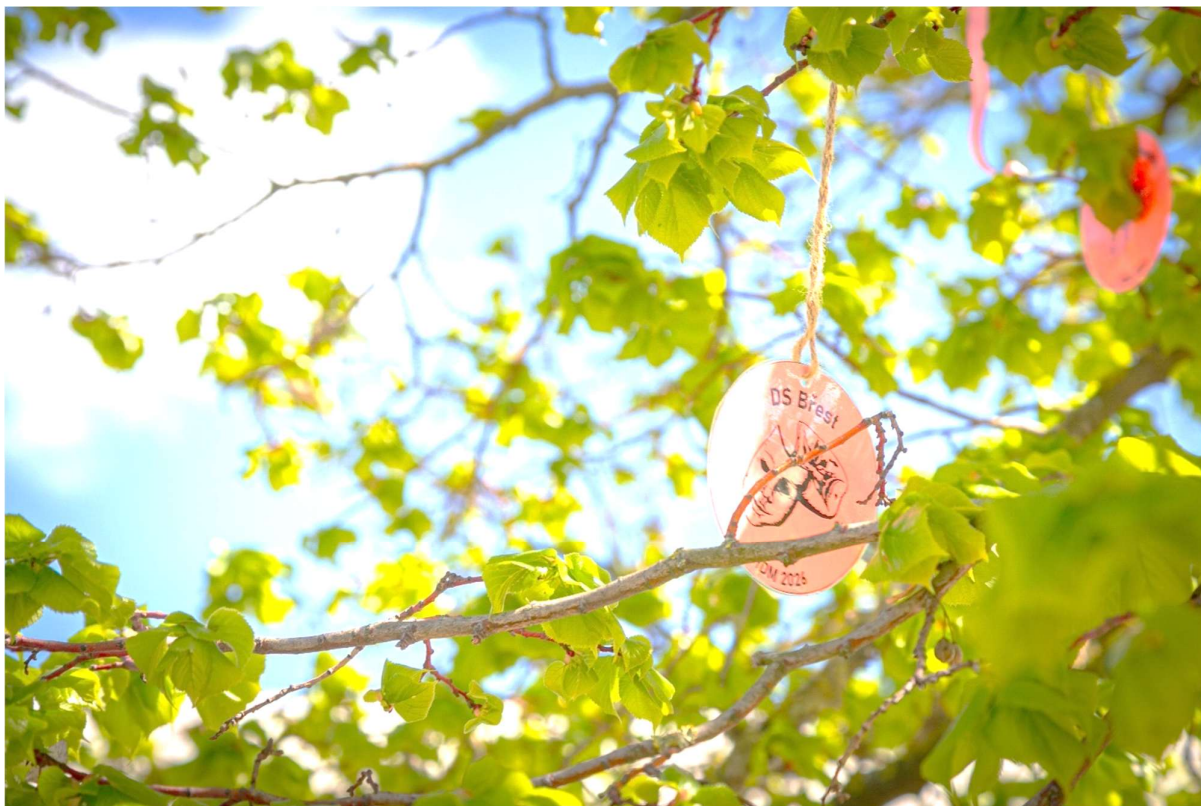

Spolupráce se školami

I místní školy se zapojily do příprav a průběhu Hanáckého divadelního máje:

- Děti z mateřské školy vytvářely výtvarná díla na téma „Těšíme se na jaro“ a děti z naší MŠ se podílely na vítání souborů.
- Žáci a učitelé ZUŠ předvedli hudební číslo na závěr HDM a také se podíleli na vítání souborů.
- V rámci doprovodného programu se žáci zapojili do literární soutěže Andersenova hvězdička, 3 žáci vítali soubory: Karolína Obručová, Tomáš Měňšík a Jan Steyer. Ngyen Vy Phamová a Tomáš Měňšík moderovali dětská představení a 16 dětí pracovalo v Klubu dětského diváka. Paní učitelka Kamila Zderčíková Hájková stejně jako v minulých letech vyrobila 17 květů s názvy souborů a lektorským sborem, které zdobily Divadelní strom před kulturním střediskem. Kuchařky ze školní kuchyně připravily občerstvení na závěrečný raut.

Všem, kteří přiložili ruce ke společnému dílu, děkujeme a věříme, že spolupráce bude pokračovat i v příštích letech.

Vítání souborů a lektorského sboru

Slavnostní přivítání souborů probíhalo ve foyer kina OKO, kde k souboru promluvil zástupce města s hosteskou, která je měla na starosti. Po kulturním vystoupení dětí ze ZUŠ, ZŠ nebo MŠ, obdržel každý návštěvník upomínkový předmět, chléb se sádlem a pažitkou a na přípitek růžové víno.

Poté si už soubor na lípě před knihovnou rozvázal slavnostní stuhu. S sebou si každý soubor odnesl dárkovou tašku s předměty z Němčic nad Hanou a Hanáckého divadelního máje a taky hanácký frgál, který upekla Gábina Svobodníková.

Jmenovitě děkujeme představitelům města Němčice nad Hanou: Martinu Ernstovi, Ivaně Korvasové, Janě Oulehlové a Lence Králové za přivítání souborů a organizátorům Jitce Borovičkové, Pavlíně Blaškové, Lukáši Blaško a Aloisi Skoupilovi za práci hostesek.

Divadelní šeptanda

Závěrečné slovo redakční rady Divadelní šeptandy 2026

Určitě všichni ví, že na Hanáckém divadelním máji se vydávají dvě divadelní kukátka – úvodní a závěrečné. Před mnoha lety jsme vydávali kukátka každý den. My jsme se rozhodly v tom pokračovat pod názvem Divadelní šeptanda. Ale ani šeptanda není nové slovo. Navázaly jsme na letáky, které se roznášely do domů, aby lidem našeptávala, že se blíží divadelní přehlídka.

Cílem našeho letošního snažení bylo průběžné předávání informací a postřehů jak ze zákulisí přehlídky, tak z jeviště i hlediště. Nezapomněly jsme na celebrity, které náš 40. ročník Hanáckého divadelního máje navštívily a pobýly tu s námi.

Byl to náš prvotní počín, věříme, že naši čtenáři ocenili grafiku, novinový papír, naše rubriky a hlavně obsah. Noviny jsme psaly s chutí a láskou.

Doufáme, že šeptanda přinesla do divadelního dění něco nového a že jsme navázaly na dřívější tradici. Děkujeme, že jste byli s námi.

JAPANA

Jana Jančíková, Pavlína Blašková, Naďa Tesaříková

Závěrečné slovo ředitelky přehlídky

Milí divadelníci, vážení hosté,

ceny jsou rozdány, nominace a doporučení uděleny a za malou chvíli se rozezní znělka, která zase na rok uzavře náš divadelní týden. Letos již čtyřicátý ročník. Zůstanou vzpomínky, ke kterým se budeme vracet.

Jaký byl ten sváteční divadelní čas? Myslím, že pěkný, dobrý, a to v mnoha směrech. Krásná, inspirativní a kvalitní představení, velmi slušná návštěvnost. Potěšil nás nejen počet představení pro děti, ale samotné velké zapojení dětí i dospělých do uvedených inscenací. Další generace divadelníků roste a to je dobře. V programové skladbě pro dospělé vedly jednoznačně komedie. Není divu, publikum se chce v divadle odreagovat a pobavit. Po několika letech se nám podařilo uskutečnit seminář pro divadelníky, a to Základy praktické dramaturgie. Lektorkou byla paní Petra Richter Kohutová.

Je čas děkování. Děkuji Ministerstvu kultury České republiky, Olomouckému kraji, městu Náměšice nad Hanou, přípravnému výboru s paní Helenou Spisarovou v čele. Děkuji redakci JAPANA za skvělé, obnovené zpravodajství z dění Hanáckého divadelního máje s názvem Divadelní šeptanda. Děkuji předsedkyni SČDO Vladěce Koďouskové a ředitelce KDP Svatavě Hejralové, že naši přehlídku opět navštívily a strávily s námi několik dní.

Děkuji Základní škole, Mateřské školce a Základní umělecké škole v Náměšicích nad Hanou. Také Divadelnímu spolku Na štaci, moderátorkám a moderátorům. A mnohým dalším, kteří ke zdárnému průběhu přehlídky přispěli.

Zápis amatérského divadla do Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO nás zavazuje, abychom pokračovali, a tak si přeji, aby soubory byly nadále tvořivé na své cestě za dalšími inscenacemi. My se budeme těšit, že se s mnohými za rok opět setkáme.

Děkuji divákům, kteří na nás chodí, hrajeme přece pro ně. Zachovejte nám přízeň. K naší radosti čas běží rychle. Než se nadějeme, zazní úvodní znělka dalšího ročníku HDM.

Ať žije Hanácký divadelní máj 2027.

Jitka Borovičková

ředitelka Hanáckého divadelního máje

Sponzoři HDM 2026

Město Němčice nad Hanou

ZOD Němčice nad Hanou

Ing. Martin Ernst, Ph.D. – starosta města

Roman Mizera – místostarosta města

Ing. Jitka Borovičková – ředitelka přehlídky

Ing. Ivana Korvasová

Bc. Hana Skoupá, DiS.

Ing. Jana Mráčková

Ing. Jana Oulehlová

JUDr. Jitka Kutalová

Energo IPT, s.r.o.

MO SOCDEM

Euro Group Moravia, s.r.o.

BAU TRADE MARKET s.r.o.

ZOO PARK Vyškov

Železářství – domácí potřeby Stanislav Oral

Dárkové zboží, galanterie – Renata Kotulová

Transport case – profesionální přepravní boxy

Servis plynových zařízení – Petr Procházka

SBIS s.r.o. – Ostraha objektů a majetku

Úklidové služby – Iveta Kubiridžak Havlíčková

Antonín Hrdý Sebranka

Pálenice Mlýnský dvůr

manželé Nad'a a Milan Tesaříkovi

manželé Pavlína a Lukáš Blaškovi

Lidové družstvo hodinářů

DS Na štaci

Jindřiška Skoupilová

Ing. Oldřich Plchot

Ing. Luděk Hénik

Restaurace U Slona

Drogerie – Drahomír Navrátil

Květiny – Antonín Oplocký

Ovocná školka Litenčice

M. Ševčík, Pivovar Němčice

Doprava Kraťochová s.r.o.

**Všem sponzorům děkujeme za podporu
našeho největšího divadelního svátku
Hanáckého divadelního máje.**

Hlavní sponzoři Hanáckého divadelního máje

Město Němčice nad Hanou

Olomoucký kraj

**MINISTERSTVO
KULTURY**

Olomoucký kraj

Mediální partner HDM

O páteční večerní zvaní se zasloužili:

Helena Spisarová – kulturní referent

Jitka Borovičková – ředitelka přehlídky

Jiří Vrba

Alois Skoupil

Jana Jančíková

Nad'a Tesaříková

Pavčina Blašková

Lukáš Blaško

Eliška Blašková

& Petr Kundel

Všem děkujeme za účast.

At' žije Hanácký divadelní máj 2027!

